

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Frabó József

Cím:

Telt ház a Dunakorzón...

Forrás:

Magyarország

Nán

(Hely)

1938 jún. 19.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1938"

Személy

Hatszám

Telt ház a Dunakorzón...

Az Erzsébet-híd pesti pillérétől a Dunapalota-szálló északi frontja előtt diszelgő kísértésig terjed, mint tudjuk, a Dunakorzó. A Duna budai partjának ugyanerre a területére, a Várkert és a kioszk környékére a világért se szabad ezt mondani: Dunakorzó. Más ennek a külseje, hangulata, méltóztaság csak megkérdezni a romantikumért és egymásért rajongó szerelmeseket, ők ilyen irányban pontos és rendes tájékoztatók, aki pedig egyszerűség kedvéért a mi Dunakorzónkat csak *per korzó* említi, az sajnálhatja, de nem ismeri fővárosunk földrajzat. Jólöltözött, helyesebben körülírva, divatot diktáló hölgyek, kalapjukat télen is kezükben lóbáló pomádés fejű „urak“ azigoruan igazitanák helyre a tévelygő földrajztudókat, hogy: — A korzó pedig, kérem, a Váci-utcában van. Az Eskü-ut sarkánál kezdődik és a Vörösmarty-térig tart.

Persze ilyen földrajzi leckékre inkább téli időszakban lenne szükség annak a derék dolgozónak, aki mondjuk, Isten csodálatos kegyelméből valamelyik csillogó délben ráérne korzóra menni. Nyáron csak vásárlók járnak a belváros szűk utcájában, a gazdasági élet tehetőséi. Korzózni ilyenkor, tavaszi napsütések enyhe napjaitól bágyadt őszi fények utolsó lobbanásáig csak a Duna mentén szokás. Az Erzsébet-híd pesti pillérétől

a Dunapalotáig. Mindenesetre — mint tapasztalataink igazolják — lélektani alapon nyugszik a Dunakorzó virágzásának lehetősége vagy néha haldoklása, elhagyatottságának oka is. Aki azt hiszi például, hogy harminckét fokos hőségben élénk korzóéletet csodálhat a Dunaparton, divatrevüt, frissen ondulált kutyuskákat, az ne menjen ki ilyenkor. Keresse ugyanezt a sereget valamelyik felkapott strandon. Ám ha a korzó igazi arcára vágyik, ami a hivatása lenne, hogy nyugodt sétára használhassa aszfaltját az ember, vagy betelepídjön valamelyik Buchwald-szék színes öblébe s átadja a pillédt testét a fejlődő fák enyhülést hintő árnyékának, ilyenkor megtalálja a csendet, az árnyéket. Egy-egy elkoppanó lépés agyutalpak dübörgésének számít ilyenkor s a Gellérthegy álmatag visszhangot küld egy-egy törekvő hajó sikoltó kürtjelére. Ezekben az órákban szép a korzó, a Dunakorzó, bájt sugároz és megszeretteti magát.

Nyári revü, utitervek

De jaj annak a jámbor látogatónak, aki szeles napon, strandolásra alkalmatlan időben kibotorkál a korzóra! Még ha csak azzal lib-lából keresztül itt, hogy sétál, hagyján. Kétszer oldalbadöfik törtető, bönadrágos legények, tízszer megtapossák fehérbetétes

sárgacipőt és utána ránéznek zordonan, mintha ő alkotta volna „ellenük“ a zsidótörvényt és máris amiatt kell nekik itt Dunapalota — Erzsébethíd, le- és felszaladgálnok. Mondom, viszontagságok közepette, de sétálhat szegény. Ám el ne határozza, hogy itt-amott, valamelyik mutatós, kívánatos kávéházi terraszon elfogyaszt egy dél-előtti étvágycsillapítót. Mert őt még az artisztikusan szép Pátzay-szobor: *Dunaparti szél* önagsága is kineveti. Megtelt-táblácskákat aggathatnának terraszuk oldalára a kávéházak, mert egyetlen hely nem várja jámbor hívünket. Kivonult ide a maga bübájának megmutatására a stilszerűtlenül szent királyunkról elnevezett nagy városrész teljes terjedelmével, nagy kedvességével, összes kék rókájával, parfümfelhővel — szegény felhők fergeteges sietséggel osonnak a vár zöld kupolája felett a hegyek felé szegyenükben —, ruzskészleteivel s ami még otthon akad, színes cipők, orrnélküli szandalették, angol ruhák, kosztümök. Hiszen szép ez így, férfiszem hizlald pupilládat, percek múlva ugys levegő után kiáltozva menekülsz, mint a esucsos-fodros felhők a hegyek felé.

Ma nincs strandnap, a hölgyek ráérnek. A kánikulát hüvös, füttyös északi szelek hajszolták el, azok kergetik most a felhőket a violakék ég peremén, viszont a napsugár kegyes, így ma itt élnek azok, akikről soha nem tudom, talán az életben soha, kideríteni, mikor is dolgoznak, hogy ilyen első divat szerint öltöznek — a hölgyek például kizárólag csak rakott szoknyában szürcsöl

getik málnájukat, pedig alig egy hete hallottam kiváló divatszakértőtől, hogy: idén a rakott szoknya a divat. Nem értek hozzá, de látom, hogy igaza volt. De még ő is elkésett. A „hölgyek“ elébe lőttek. Jelenítik a jövő divatot. És hát jó, — mondom magamban, míg így nézegetem őket —, jól keres a férjük. De alig vigasztalom így magamat, látom, hogy egyik hölgynek jön már a férje is. Harsány üdvkiáltás:

— Édes bogáár!...

Mire a férj — kopasz, de nagyon elegáns és jóltáplált bácsika:

— Pá, baba! Pá-pá! Mili még nem jött?...

A hölgy leengedve a szalmaszálat:

— Daueroltat... Tudod, bogár, milyen kinos ülni Rudinál. Rudi édes pofa, agyonbeszéli az embert, de estig se kerül sor, ha nem állsz sorfalat már hajnalban.

Lehet, hogy Rudi sokat beszél, elég rosszul teszi, még meg is szólják háta mögött, viszont Mili már itt is van. Egész könyvtárral jön, liheg, pedig meleg sincs. Igaz, hogy ilyen testsullyal mindenki lihegne. Atlétanőnek is beválna Mili, olyantermetre s bizony ekkora növekvéshez elkelt egy kis gyarapodás sulyban is.

— Kicsi! — ujjong a szörpös-férjes hölgy s kezét libegteti a briliánsokkal. — Szeervusz... Mutasd a fejed... Remek... Ez a Rudi..., naháát...

A „kicsi“ megperdül. Tarkóját is mutatja: — Itt is nézd...

De szemem megakad a szalmaszék karfáján